

[Mads Larsen.]

var overført paa Fattigvæsenet i det forudgaaende Regnskabsaar, Aaret 1927—28, og hvor meget Kommunerne havde maattet betale til disse Familiers og Enkeltpersoners Underhold.

Hvorfor gjorde jeg det? Fordi jeg paa det Tidspunkt havde den bestemte Opfattelse, at der navnlig i de første Maaneder, efter at Ændringerne i Loven om Arbejdsløshedsunderstøttelse var traadt i Kraft, den 1. Oktober 1927, var sket en meget stærk Forøgelse af de fattigunderstøttedes Antal. Og det forekom mig, at naar vi skulde udforme en ny Hjælpekasselovgivning, var det af overordentlig stor Værdi at se, om denne Antagelse var rigtig. Men den højtærede Minister afslog kategorisk at indhente disse Oplysninger; og det maatte Udvalget nøjes med. Det forekommer mig at være en talende Illustration til de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Pinholt fremsatte om, at der ikke findes noget Materiale til Bømmelse heraf.

Socialministeren (Steincke): Det ærede Medlem Hr. Fraenkel udtalte, at det stødende ved dette Forslag var, at der kommer Grupper ind, hvis Fattighjælp ingen ønsker eftergivet. Ja, det kommer da an paa, hvorledes Kommunerne administrerer denne Lov; i Kraft af selve Lovforslaget er det jo overladt til den enkelte Kommune at afgøre, hvem der skal have Fattighjælp eftergivet og hvem ikke. Hvis det ærede Medlem altsaa har den Tillid til det kommunale Selvstyre, som vi andre har, gaar jeg ud fra, at han maa være tilfreds med et Lovforslag, der er affattet saaledes, at de, der har det nøjeste Kendskab til Forholdene, Kommunalbestyrelserne, selv bestemmer, hvem der skal have eftergivet Fattighjælp og hvem ikke.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt lagde Vægt paa mine Udtalelser om eller min Indrømmelse af, at Lovforslaget for saa vidt virkede tilfældigt, som det jo var givet, at der Dagen efter dette Forslags Vedtagelse kunde komme Personer under Fattigvæsenet paa lige saa uforskyldt Maade som Dagen før. Jeg indrømmer dette. Men jeg har ikke hidtil mærket nogen Tilbøjelighed hverken hos Venstre eller i det konservative Folkeparti og formentlig altsaa heller ikke en Tilbøjelighed hos Landstinget til, som Lovgivningen er i Øjeblikket, at lempe de almindelige Eftergivelsesregler i Fattiglovens § 35. Og da det ikke kan ske paa en Studs, er det, jeg har valgt denne Vej, at benytte Grundlovens 80-aarige Fødselsdag som Anledning til at foreslaa Fattighjælp eftergivet.

Jeg har ogsaa en anden Grund, den, som har været fremdraget fra anden Side, at nu stod vi overfor et Forsøg paa at sammendrage og forenkle den sociale Lovgivning og kom altsaa ogsaa til at tage disse Spørgsmaal op; vi staaar altsaa overfor et Forsøg, der i sig selv er meget vanskelig og omfattende og har Krav paa Interesse og Medarbejderskab fra alle Sider, politisk og socialt interesserede. Der kommer det Spørgsmaal frem, saaledes at jeg haaber, at vi i Løbet af et Par Aar kan have en anden Ordning. Det er en af Grundene til, at jeg mener, at man i Øjeblikket kan vedtage et Forslag som dette, og som jeg troede vilde kunne gaa let igennem Tinget, fordi flere andre Forslag af nøjagtig samme Art tidligere har gjort det.

Jeg forstod ikke rigtig det ærede Medlems Udtalelser om, hvorvidt jeg hellere vilde have et Dannebrogstegn, eller om jeg hellere vil have dette Forslag vedtaget. Jeg tillægger ikke disse Bemærkninger nogen Betydning; men jeg vil dog for Fremtiden gøre opmærksom paa, at nogen Diskussion med mig om dette Spørgsmaal kan der ikke blive, medmindre det ærede Medlem retter det til et Kommandørkurs.

Det ærede Medlem vilde have dokumenteret, i hvilken Udstrækning Folk var gledet over til Fattigvæsenet i sidste Par Aar. Jeg tror, man skal være forsigtig med at komme med en saadan Dokumentation i Almindelighed, da man ikke har officielle Statistikker derover at bygge paa. Og uanset hvad disse Statistikker vilde vise — hvad jeg i øvrigt ikke er i Tvivl om — vilde jeg, som Lovgivningen er i Øjeblikket, alligevel have anset det for rigtigt paa det nuværende Tidspunkt at fremsætte et Forslag som dette.

Men jeg har enkelte Oplysninger, Underhaandsmeddelelser fra forskellige, som jeg har spurgt, fra København, fra enkelte Kommuner ude omkring, fra Købstæderne; og jeg har en officiel Udtalelse fra den konservative styrede Frederiksberg Kommune, i hvis Regnskab for 1927—28 Side 152 det hedder følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere:

„Naar Pengehjælpen har overskredet det budgetterede Beløb med ca. 93 500 Kr. . . . altsaa til Fattigvæsenet . . . , skyldes det dels, at Fattigvæsenet har haft en ret betydelig Tilgang særlig af Familier, idet disses Antal er steget fra 277 til 365, og dels, at Omfanget af den ydede Hjælp har været større. Som en medvirkende Aarsag hertil maa nævnes Arbejdsløshedsforsikringsloven af 1. Juli 1927; ved hvis Ikrafttræden den 1. Oktober s. A. den